

ŽIVOT SPASITI?

12. nedjelja kroz godinu, C

Djeca na pješčanom kupalištu grade kule od pijeska. I onda, pri koncu dana dolaze plimni valovi. Malo po malo uzdiže se razina vode, valovi prijete kuli. I eno, djeca grade brane da zaštite građevinu, čak i svoja tijela postavljaju kao zapreku. A stariji se smješkaju znajući da je to uzaludan posao. Pa čak ako bi i uspjeli sačuvati veći dio građevine, sutradan kad se vrate, neće zateći ništa. Valovi su numoljivi a pijesak nestalan.

Doista, što čovjek može spasiti? Što je to u njegovim rukama? Život? Godine koje dolaze? Evo što nam danas Isus o tome govori. On prvo pita svoje učenike što to ljudi o njemu govore. I saznaje da ga ljudi visoko cijene smatrajući ga Ilijom ili već nekim od drevnih proroka. Šimun Petar, nadahnut, ispovijeda Isusa Kristom i Spasiteljem. Pobožan Židov nije mogao ništa većega zamisliti za nekog čovjeka. Ta Krist je vrhunac svih njihovih snova, on je ostvarenje svih Božjih obećanja. Isus, naravno, ne niječe, ali - kako on to već voli činiti - govori u paradoksima, posve suprotno od onoga što bi čovjek očekivao. Veli da se valja odreći samoga sebe i nositi svoj križ. I onda sažima svoju misao: „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život poradi mene, taj će ga spasiti.“

Upravo tako Gospodin čini. Ne želi pošto-po to spasiti svoj život, svoj proročki ugled. On ide prema vlastitoj smrti. I ne bježi. Kao što nije bježao od svoje ljudske naravi, kao što nije bježao od skrovitog života u Nazaretu i od napora tesarskog posla, kao što nije bježao od vreline ljeta i dugih putovanja. Sin Božji nije bježao. Suočavao se i s nevjerom ljudi i s nezahvalnošću onih kojima je pomagao. I nije pozvao nebeske legije anđela da ga izbave od slugu velikoga svećenika i iz Pilatovih ruku. Isus nije išao za tim da spasi svoj život. Sve je uložio samo u jedno: činiti volju svoga nebeskog Oca. I po tom ulogu je sve dobio. Budući da je bio poslušnik sve do smrti, smrti na križu, Bog ga je preuzvisio iznad svih nebesnika, zemnika i podzemnika.

To isto Gospodin i nama poručuje. Ne možemo mi spasiti svoj život. Kao što dijete ne može sačuvati svoju kulu od pijeska na morskoj obali. Sve, baš sve nam izmiče između prstiju. Pogledajmo samo malo u sebe, pogledajmo oko sebe! Za što se mi borimo? Za koje prohibitivne stvari toliko snage? Važan mi je uspjeh među ljudima, uspjeh na poslu. Važno mi je što ću odjenuti, kako se pokazati među ljudima. Važno mi je kakva ću kola voziti. Za žene će možda biti „pitanje života i smrti“ upravo ovakva haljina ili ovakve sandale, za nekoga će biti prevažno da bude viđen ovdje ili ondje, s ovim ili s onim. I što od toga mogu zadržati? Što me od toga doista stvarno može ispuniti, tako da mi srce bude puno i spokojno?

Pravi kršćanin, poput Isusa ne boji se „izgubiti“ svoj život. Možemo izgubiti i zdravlje i razumijevanje naših bližnjih. Možemo biti i u tjeskobi i u stisci. Možemo silno trpjeti od naših najbližih. Može se dogoditi da smo i sami sebi teški zbog vlastite naravi. I patit ćemo, baš kao što je i Isus govorio: „Žalosna je duša moja do smrti.“ Međutim, duboko je u nama Isusova riječ i snaga Duha Svetoga: „Tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga.“

Zvonko Pažin